

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Blicher, Steen Steensen.

Titel | Title:

Trækfuglene : Naturconcert.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Randers : Boghandler Smiths Forlag, [1838]

Fysiske størrelse | Physical extent:

54 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

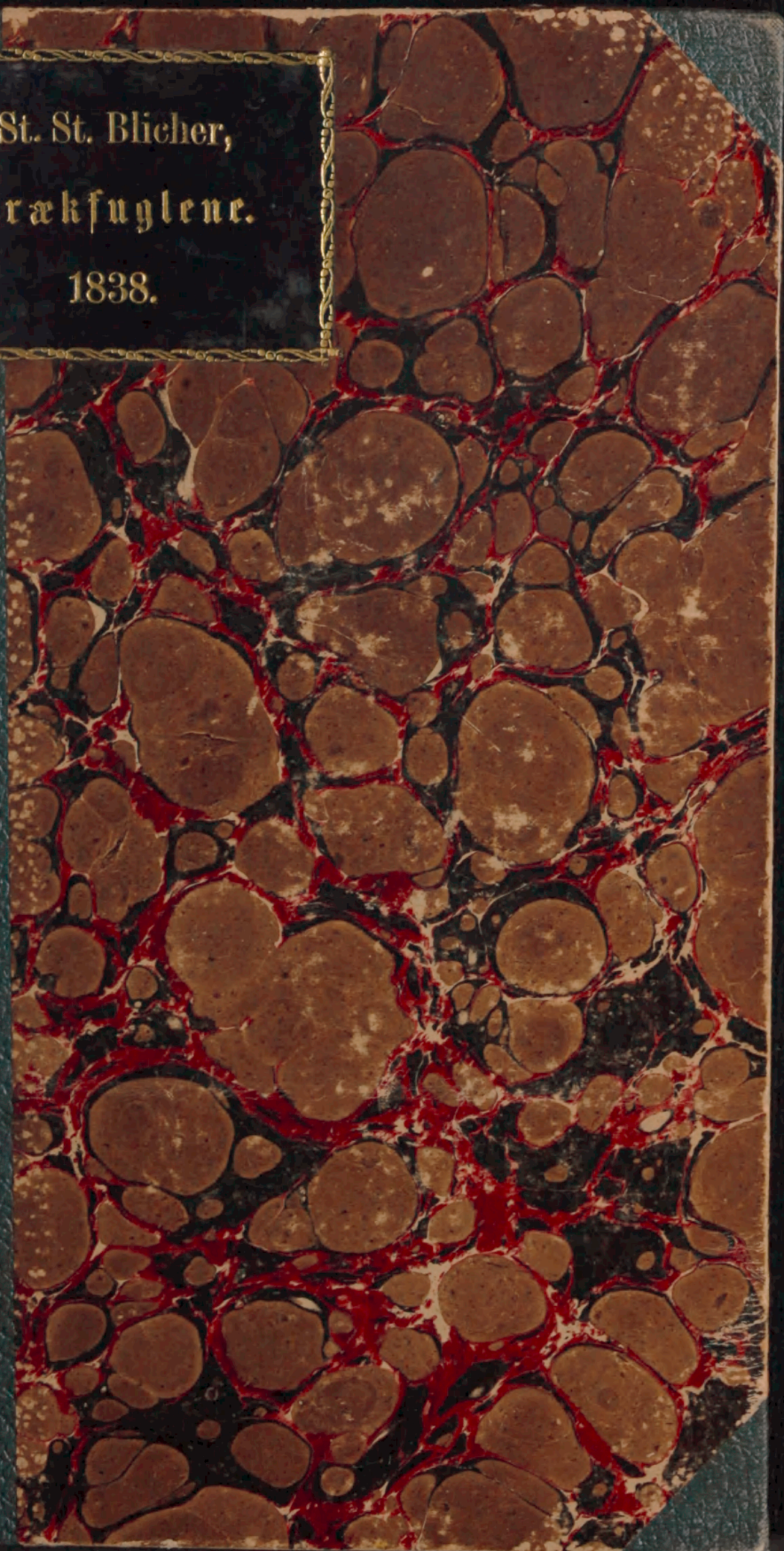
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

St. St. Blicher,
Trækfuglene.

1838.

53. - 216.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

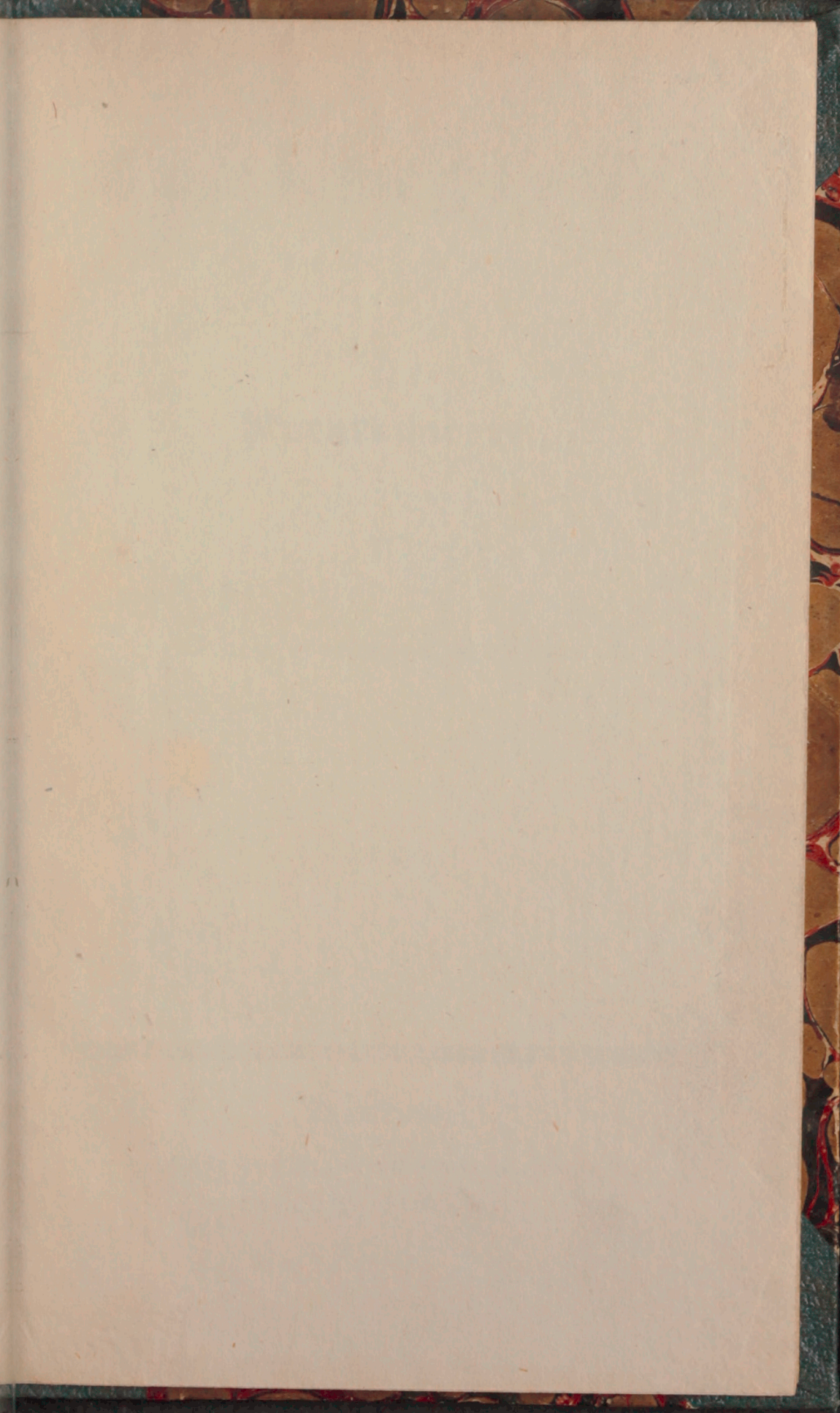

1 1 53 0 8 04553 7

+ REF

DA Box

Trækfuglene.

Naturconcert

af

Steen Steensen Blicher.

Nanders.

Trykt, paa Boghandler Smiths Forlag,
hos J. M. Elmenhoff.

Verzeichnis

der

Handschriften

Præludium.

Sig nærmer Tiden, da jeg maa væk!
Jeg hører Vinterens Stemme;
Thi ogsaa jeg er kun her paa Træk,
Og haver andensteds hjemme.

Jeg vidste længe, jeg skal herfra;
Det Hjertet ikke betynger,
Og derfor lige glad nu og da
Paa Gjennemreisen jeg synger.

Jeg skulde sjunget lidt meer maaskee —
Maaskee vel ogsaa lidt bedre;
Men mørke Dage jeg maatte see,
Og Storme rev mine Fjædre.

Jeg vilde gjerne i Guds Natur
Med Frihed spændt mine Binger;
Men sidder fast i mit snævre Buur,
Det allevegne mig tvinger.

Jeg vilde gjerne fra høien Sky
Udsendt de gladere Sange;
Men blive maa jeg for Kost og Ly
En Staffels gjældbunden Fange.

Lidt ligevel til en Smule Trøst
Jeg ud af Fængselet titter;
Og sender stundom min Bemodsrøst
Med Længsel gjennem mit Gitter.

Lyt og, o Vandrer! til denne Sang;
Lidt af din Vej du hidtræde!
Gud veed, maaskee det er sidste Gang
Du hører Livsfangen kvæde.

Mig bæres for, som ret snart i Qvel
At Gitterværket vil briste;
Thi quiddre vil jeg et ømt Farvel;
Maaskee det bliver det sidste.

Indhold.

Duverture.

1. Hjejlen.	16. Nordrummen.
2. Lærken.	17. Bruusshanen.
3. Sisgenen.	18. Ryllen.
4. Hornuglen.	19. Hørfegommen.
5. Biben.	20. Muusvaagen.
6. Støren.	21. Stillitsen.
7. Storken.	22. Irriksen.
8. Glenten.	23. Svalen.
9. Sneppen.	24. Bagtlen.
10. Silkehalen.	25. Hejren.
11. Salsorten.	26. Ternen.
12. Droslen.	27. Gjøgen.
13. Skovduen.	28. Lyngspurven.
14. Falken.	29. Rattergalen.
15. Thomas i Gjerdet.	30. Svanen.

Index

Contents

1. Preface	1
2. Introduction	1
3. Chapter I	1
4. Chapter II	1
5. Chapter III	1
6. Chapter IV	1
7. Chapter V	1
8. Chapter VI	1
9. Chapter VII	1
10. Chapter VIII	1
11. Chapter IX	1
12. Chapter X	1
13. Chapter XI	1
14. Chapter XII	1
15. Chapter XIII	1
16. Chapter XIV	1
17. Chapter XV	1
18. Chapter XVI	1
19. Chapter XVII	1
20. Chapter XVIII	1
21. Chapter XIX	1
22. Chapter XX	1
23. Chapter XXI	1
24. Chapter XXII	1
25. Chapter XXIII	1
26. Chapter XXIV	1
27. Chapter XXV	1
28. Chapter XXVI	1
29. Chapter XXVII	1
30. Chapter XXVIII	1

Ouverture.

Det er hvidt herude:

Kyndelmisse slaaer sin Knude
Overmaade hvas og haard —
Hvidt forneden, hvidt foroven,
Puddret tykt staaer Træ i Skoven,
Som udi min Abildgaard.

Det er tyft herude:

Kun med sagte Pif paa Rude
Mælder sig den smaa Musvit.
Der er ingen Fugl, som synger;
Finken kun paa Qvisten gynger,
Seer sig om og hvipper lidt.

Det er koldt herude:

Kavne skrige, Ugler tude,
Søge Føde, søge Læ.
Kragen spanker om med Skaden
Højt paa Rygningen af Laden,
Skele til det tamme Kræ.

Hanen sig opsvinger
 Paa en Snemand; sine Vinger
 Kladskende han sammenslaaer.
 Krummer Halsen stolt og galer —
 Hvad monstroe han vil den Praler?
 Hvis endda om Tøe han spaaer!

Inderlig jeg længes
 Efter Vaar, men Vintren strænges;
 Atter Binden om til Nord!
 Kom Sydvest, som Frostens tvinger!
 Kom med dine Taagevinger!
 Kom og løs den bundne Jord!

1.

Sjelen! han har ikkun een Melodie,
Og den endda i Minore;
Den stemmer lidt til Melankoli,
Og dog jeg raaber: encore!
Jeg ynder hans Maestoso godt;
Den passer til Heden derude;
Naar Havsulen klæder Himlen i Graat,
Og Moseuglerne tude.
Den passer ret vel til Blæstens Suf
Hen over Gravhøjes Toppe,
Til Kongeørnens blodtørstige Kluk,
Alt som han speider histoppe.
Det giver Liv dog i skumle Duf,
Om langt fra ikke et lystigt;
Er Skyen graa og er Jorden mørk,
Den Fløjte klinger dog trøstigt.

Den leder Foraarsconcerten ind
 Med en alvorlig Andante.
 Desmeer forlystes da Sjæl og Sind
 Ved Lærfens Allegro brillante.

2.

Der er han selv! Velkommen tusind Gange
 Min Yndling, Du! som over Vintervange
 Før vække Foraarslyst;
 Og, medens Frosten lukker Søens Bryst,
 Vil aabne mit med dine Jubelsange.
 Al er det ei for tidligt dog, Du spaaer
 Om den saa inderlig forønskete Vaar?
 For tidligt jubilerer?
 Hvis Vintren endnu een Gang triumpherer,
 Du vistnok for din Spaadom Utaf faaer.
 Dog Nej! syng ligevel, du vakkre Digter!
 Du spaaer saa skjønt, om og din Spaadom svigter:
 Om af forsagte Sind
 Gaaer alle Glæder ud — og Frygten ind,
 Du uforfærdet dog for Haabet figter.
 Net saa, min Ven! i Vinterstorme just
 Man synger bedst om Somrens Zephyrpust:

I Nattens Skygger dunkle,
 Om Morgendiamanterne, der funkle
 I Skummet af Skinfares Vandeprust.
 Med Glædesfang du hilser Morgenrøden,
 Heel ubekymret om den bringer Føden;
 Hver Aftenfund —
 Med Sang du synker hen til roligt Blund,
 Bed Midnat kvæder lige ufortrøden.
 Du synger naar du kommer, naar du gaaer;
 Ret saa! hvorfor i Høst ej, som i Vaar?
 Naar Vandretimen lyder,
 I det Farvel, du Sommerlivet byder,
 Du lige freidigt Afskedstrillen slaaer.

3.

Du, som i Vaarens og Haabets Dragt
 Har Vintervejen tilbagelagt,
 Vær hjertelig hilset, min svenske Fugl!
 Hvor i al Verden har du holdet Juul?
 Dog ligemeget hvorfra du kommer,
 Hvorhen du agter dig nu i Sommer:
 Til hine grønklædte Klippebanker
 Did følge Dig mine forlystende Tanker.

Det kunde slet aldrig gaae mig iglem:
 De stolte Floder! de ydmyge Bæld!
 Den livlige Dal! det alvorlige Fjeld!
 Og Folket, som boer i de yndige Dale!
 Saa gjevt udi Daad, og saa vakkert i Tale!
 Og Kvinderne, mere end Haaret viser,
 De ere Døttre af Oldtidens Diser.
 Ak! er end slet Ingen, mig haver kjær;
 Dog Een og Anden vel mindes mig der.
 O siig dem — og kan du — da syng du det frem
 I dette dit skjønne velsignede Hjem:
 „Der boer en Mand paa de jydskke Bange,
 „Han digter Eventyr, digter Sange;
 „Ham kommer ved Blikket mod Sveas Kyst
 „En Taare i Øjet, et Suk i hans Bryst.”

4.

Svilken frygtelig Fagot!
 Fra Ruinerne af Bugges Slot
 Har som Barn jeg hørt den. Ordet gif:
 Denne sande Spøgelsemusik
 Bar af Herren selv paa Gammelhald,
 Hvor han klager over Borgens Fald;

Over Kongen, som hans Ridderblod
 Bed Snigmordere udøse lod.
 Siden blev mig af vor Skytte sagt:
 Det var Lyden af den vilde Jagt.
 „Søndagsjægeren!” hver Nat han maae
 For sin Ryggeløshed bøde saa.
 Lykkelige Tid, da jeg i No
 Kunde Eventyr og Fabler troe.
 Var der Noget, som mig Skræk indjog,
 Var der Andet, mig forlystet dog.
 Og om ængstedes mit unge Bryst,
 Selve Skrækken havde og sin Lyst.
 Tud kun derfor, vilde Jæger, Du!
 I dit Jagthorn! Væk den gamle Gru!
 Med de unge Dages Tryllerie
 Fyld igjen min gamle Phantasi!
 Og er end som Mand jeg heel erfar'n,
 Lad mig dog som Digter være Barn!

5.

Biben! det lille næsvise Ting
 Slaaer mig om Kjæret saa mangen en Ring,
 Tumler sig lystigt i luftige Dands,
 Værger om Kjæret, som det var hans.

Skjælder og smælder paa hver en Fugl:
 Kryber end ikke for Ornen i Skjul.
 Havde han Magt blot, som han har Billie,
 Hersked han ene paa grønne Tillie.
 Hvad mon vi skal med den Skjændegjæst
 Her ved den frydfulde Foraarsfest?
 Dog, kan jeg tænke, af evig Fred
 Blev man tilsidst dog i Længden feed.
 Hvad er et Egtekab uden lidt Riv!
 Kun et langsommeligt søvnigt Liv.
 Hvad er et Venskab foruden lidt Tvistighed!
 Bisseligen Hyklerie kun og Listighed.
 Nu, ogsaa du da velkommen her!
 Ansee som Herre dig over mit Kjer!
 Op mod de Andre din lille Krig,
 Fører den, veed jeg, foruden Svig;
 Ender den, veed jeg, foruden Tab,
 Fanger end ikke det mindste Skrab.
 Ikke besværlig din Skjænden kan falde mig:
 Min Kritikakler jeg derfor vil falde dig. —

Gja! Velkommen du lystige Stær!
 Har vi din Skjelm nu tilbage her?
 Hvor har du stjaalet i Vinter din Viin?
 Sidste Høst kneb du ved Mosel og Rhin.
 Nu har du vist været nede ved Cap,
 Og med Constantia lædsket dit Gab;
 Eller som Probenreuter med Fif
 Gjæstet Madeira, maaskee Tenneris.
 Sikkert, af Druen begejstret, du spaaer
 Om den med Længsel forventede Baar;
 Knæbbrer som Storken, og kviddrer som Svalen,
 Fløjter som Droslen og Nattergalen.
 Vist nok, ifald jeg det nøje tager,
 Alt jo af Esterabelse smager;
 Men om du gjør det kun temmelig godt,
 Vil jeg dog kalde dig min Piervot.
 Er af Plastikere du ikkun Halen,
 Staaer du end dybt under Originalen:
 Vækker du om den Erindringer ømme,
 Glæder mit Hjerte med Foraarsdrømme.
 Drømme jo ere, som Hvermand veed,
 Skjønnere ofte end Virkelighed.

Sillemænd!

Husets allerældste Ven!

Gaaer han ikke der og spanker,

Nu som før i dybe Tanker.

„Det er ikke sært, min Kjære!

„Om jeg maa adstadig være:

„Jeg var Mand, da du som Dreng

„Plukked Blomster udi Eng.”

Det er sandt!

Jeg erindrer ogsaa grant

Hvad min Moder da mig sagde:

Du Smaaabørn fra Engen bragde.

„Nu kan vistnok Ingen mere

„Dig med saadan Snak fixere;

„Eldre er Du, kan jeg see —

„Er Du ogsaa klogere?”

Ja og Nej!

Dog derom er Talen ej.

Lad os snakke nu om Andet!

Hvor' staaer til i Sønderlandet?

„Næsten som det altid plejer:
 „Sund Forstand slet Intet vejer;
 „Stedsse man forsvinde seer
 „Dyd og Penge meer og meer.”

Guld og Dyd!
 Følges disse ad i Syd?
 „Hver er god for sig” saa siger
 Man i disse Nordens Riger.

„Hisset har man ikke Stater,
 „Men alene Potentater —
 „En kun klædt i Purpur staaer,
 „Næsten udi Lænker gaaer.”

Det var stemt,
 Hvis det ellers ej er Skjemt.
 Her regjerer ikkun Loven;
 Frihed gaaer bag selve Ploven.

„Anstrøg af Religionen
 „Hører hisset nu til Tonen;
 „Smaaafolk troe en Smule meer,
 „Philosofen dem beleer.

Kjære, Nej!
 Her vi gaae en bedre Vej:

Arme, Rige, Læg og Klerke
Alle er' i Troen stærke.

„Hisset bøjer Guldets Retten,
„Rigest vinder altid Trætten.
„Loven fanger kun de Smaa,
„Udenom de Store gaae.”

Det er frygt!
Udi Lovens Skygge trygt
Her den Fattige sig strækker,
Retfærd's Skjold ham stedse dækker.

„Venfæb hist er kun en Maske,
„Kjærlighed en snedig Taske;
„Falskhed, Løgn og Hyklerie
„Giver Titel af Genie.”

Fy for Skam!
Man i Sindet bliver gram
Bed saa megen Løgn at høre:
Stoppe vil jeg nu mit Dø.

„Hvæt længe skal vi nu, min Tro!
 Paa Sneppen ikke vente;
 Der er hans Rejsesælle jo,
 Den Tyveknegt, den Glente.
 „En Tyv! det burde du, minsandt!
 „Bevise først tilfulde:
 „Hvis man i Gjerningen mig fandt,
 „Jeg aldrig nægte skulde.
 „Jeg slider som en ærlig Mand
 „For mig og mine Unger;
 „Men uden Skyld man falde kan
 „For onde Klaffertunger.
 „Jeg arme Stakkel lide maa
 „For hvad de Andre gjøre;
 „Den rette Tyv — du lide paa —
 „Er nærmere for Døre.
 „Nu kan du troe mig, om Du vil,
 „Men det er Storken, Kjære!
 „Det kan Du dig forlade til
 „Den rette Tyv mon være.
 „Det er, for Huus Du laaner ham
 „At han Dig saa besjæler;
 „Han har bidt Hovedet af Skam —
 „Er baade Tyv og Hæler.”
 Tak for din Underretning, Ven!

Men Len Du og kan vente!
 Vie lidt! jeg kommer strax igjen;
 Jeg Bøssen blot vil hente.
 Ah! see hvor flux han Flugten tog
 Den gamle Skjelm, den Glente!
 Uegennyttig er han dog:
 Bagtaler Folk for Inte.

9.

Tys tys tys! hvad hører jeg?
 Hvad er det, som rører sig
 Hisset i Haslen
 Med Naslen?
 Med klappende Binger
 Sig svinger?
 Ja, ved Sanct Hubertus! der har vi den jo!
 Du bliver der hverken Rist eller No.
 Tirez haut! tirez haut!
 Hvilken stærk Magie
 Ligger
 Disse mystiske Ord;
 Er det ej, som om virkelig foer
 Et electrisk Stød gennem Jægerens Bryst

Ved den tryllende Røst?
 Fra Morgenstund
 Til den mørke Nat,
 Med sin Flint og sin Hund,
 Gjennem Skov, gennem Krat;
 Og har han tillige en Fjer i sin Hat
 Af den første Sneppe fra Skoven baaret,
 Til Sneppekonge da er han udkaaret.
 Og stolt som en Konge, og langt mere glad
 Han staaer som den Første i Jægernes Rad.
 Men Vren og Glæden de vare kun kort,
 Til den fjære Gæst rejser atter bort:
 Naar første Blomst udi Lunden smiler,
 Mod Norden han piler.
 Og Jægeren hænger sin Bøsse hen;
 „Mon jeg er med, naar det hedder igjen:
 „Tirez haut, tirez haut!

10.

Nordens Phoenix! ligesaa deilig som sjelden!
 Er det saa da, lider Du aldrig af Velden?
 Kan i Ungdomsglands uforanderlig bramme?

Eller maa Du forynges i luttrende Flamme?
 Kan som Egyptens henfalde i Støv og i Aske,
 For paany i ungdommelig Skjønhed at braske.
 Er det Dig, som i Digterhjerne udklækker
 Sjælevandring? og Haab om Udødelighed vækker?
 Har du lært ham, at smile ad Graven og Baalet?
 Lært ham, søge sig fjernere, høiere Maalet?
 At du gjæsted' mig, syv Nar er det jo siden:
 Hvi for Dig just saa langvarig Vandringetiden?
 Hvorfor syv just? I syv forvandle sig Larver,
 Syv ere Prismaets, syv ere Regnbuers Farver;
 Syv de Toner, i hvilke Mennesket synger;
 Syv de Nar, udi hvilke han selv sig forynger.
 Ak! men under enhver Foryngelse ældes
 Jordens Herre, indtil omsider han fældes
 Af en Stærkere, Døden. I Støv og i Aske
 Falder hen da Sjælens yndige Maske.
 Ja! men Dødens stærkere Herre vel gjemmer
 Sjælen en bedre, naar fra de luttrende Emmer
 Den, en udødelig Phoenix, paa himmelske Vinger
 Over Døden og Mørket til Lyset sig svinger.

11.

Sløjtetoner elskovsømme, bløde,
 Naae mit Hjerte.
 Mon af Nattergalen, lille Søde!
 Du dem lærte?
 Blomsterløs er Engen, bladløs Skoven,
 Isen tynger
 Svøens Barm, i Fængsel sukker Boven —
 Og Du synger?
 Dine Sange, Du! om Baarens Glæder,
 Hvi saa korte?
 Førend Mark og Skov bær Baarens Klæder,
 Er Du borte.
 Er det sandt: gaaer du til Norges kolde
 Hjergetoppe?
 Hvad kan vel den ganske Sommer holde
 Dig deroppe?
 Er dog ikke smukkere hernelde
 Mine Bøge?
 Hvorfor vel i Granerne din Nede
 Hissset søge?
 Men der hang din Moders, kan jeg tænke.
 Reis da Kjære!
 Fødelandet, veed jeg, har en Lænke,
 Blød at bære.

„Blød at bære; ja! men haard at bryde;
 „Tung at fafte,
 „Let at bære. Hjertets Længsler byde
 „Did at haste.
 „Bøgen hørte dine første Sange,
 „Dine Sukke;
 „Granen paa de kolde Klippevange
 „Var min Bugge.”

12.

Naa! skal du ogsaa strax afsted?
 Vil Knap et Stykke gvæde.
 Ak! hvem der maatte reise med!
 Det blev en Hjertensglæde.
 Jeg gad dog gjerne seet engang
 De stolte norske Fjelde;
 Hvor, hæved' over Skyens Gang,
 De trodse Tidens Velde.
 Gad hørt hvorledes Jordenskrald
 Imellem Klipper rumle;
 Hvor Føsser sig fra høien Hald
 Ned udi Dybet tumble.

Jeg gad bestaget Skøgtuls Lind,
 Hiin hyide Klippetue,
 Hvor dybere i Himlen ind
 Det klare Blik kan skue.
 Gad lyttet i den mørke Skov
 Til kæmpende Tiurer,
 Hvor stærke Bamse gaaer paa Rov,
 Og feige Graabein lurur.
 Hvor Skytten flyver op og ned
 Ud Bjergene paa Skien,
 At æske ud til Kamp saa heed
 Den gamle Skjelm i Hien.
 Gad seet, hvor raske Gutten slaaer
 En Halling saa det dundrer,
 Og Gjenten med det gule Haar
 Undselig ham beundrer.
 Gad seet det Sted, hvor Ola sad
 Hiin Morgen førend Slaget,
 Da Skjalden Bjarkemaalet kvad,
 Og vakte Baabenbraget.
 Jeg gad end heller seet den Steen,
 „Som truer Norges Fjender,”
 Hvor over tusind Scotters Been
 Den gamle Lougen vinder.
 Gad seet det stærke Fredrikshald,
 Paa gamle Dage tænke,

Da Carl dig maatte ved sit Fald
 Udsdelighed skjænke.
 Ak ja! jeg gad mig tumlet der,
 Paa Dovre, som ved Sarpen —
 Men jeg maae blive hjemme, her
 I Lyngen røre Harpen.
 Farvel min norske Ven! far hen
 Paa dine lette Binger!
 Men har min Harpe der en Ven,
 Min Hilsen du ham bringer.

 13.

Der kommer Duen: den blyssomme Fugl,
 Og søger i Skoven det tætteste Skjul;
 For trofaste Elskov i huuslige Ro,
 For Familieglæder i lønlige Bo.
 Naar Vøgen i Maj slaaer sin Solskjerm ud,
 Du sidder derunder med fjelne Brud:
 Jeg hører din sømme Kjerlighedsvøst,
 Og mindes mit eget Hjertes Lyst.
 Der var en Tid, da jeg og som Du
 Har levet allene for Glædens Nu,

Da mange Tanker bevæged mit Sind,
 Men alle de andre til een svandt ind;
 Da hver en anden ungdommelig Lyst
 Indsmelted til een i mit elskende Bryst:
 Da kom det mig for, som om Livet var
 En bestandig Vaar og bestandig klar.
 At alle de friske Blomster jeg saae,
 Engang skulde visne, jeg tænkte ej paa.
 Jeg tænkte ej paa, at Skovens Pragt
 Engang maatte skiftes med Winterdragt:
 Ej at din forelskede Kurren engang
 Vilde tie som al anden Fuglesang.
 Og ak! jeg tænkte end mindre paa,
 At Kjerlighed ogsaa kunde forgaae;
 Men elsk kun, min Due! og bryd dig ej om
 De Vintertanker, fra Skyggerne kom.
 O! kur kun og kjæl kun og hør ikke paa
 De Tungsindighedsuf, fra mit Hjerte gaae.
 Thi nyd du mens Tid er din Foraarslyst!
 Alligevel tidlig nok kommer din Høst.
 Vær flog da og glød dig imens du er ung!
 Den sildige Anger er bitter og tung:
 Naar Vinteren kommer saa kold og saa haard
 Du flytter jo dog til en anden Vaar.

14.

En Falk! ja nu er den Tid forbi,
 Du reed i Kongefølge.
 Vel est du nu atter fattig, dog frie;
 Kan dig i Skoven dølge.
 Tilforn du bares paa Fruerhaand
 Og skjult i Gyldenhætte;
 De vilde dig smykke med Rosenbaand,
 Men dog i Fængsel sætte.
 Dog — var det ej bedre, da herlig Musik
 Omkring dig monne svingre?
 Da Føden fra Herreborde du fik,
 Og Klap af Rosensvingre?
 Den ædle Hest og den trofaste Hund
 Fik Hug, naar du fik Væde —
 Og du var som Gæst i den grønne Lund,
 Naar Prindsen gik til Sæde.
 „O! al denne glimrende Lykke forvist
 „Jeg under Nattergalen:
 „Gier ei af min Nede den mindste Qvist
 „For hele Ridder salen.
 „Jeg giver end ikke en Draabe Vand
 „For Biin af gyldne Bæger;
 „Og er jeg endogsaa en fattig Mand
 „Mit eget Bord mig kvæger.

„Bøj du kun for Stormanden dybt dig King,
 „Naar du hans Kjøkken lugter:
 „Om der til Eftermad vanker lidt Stryg,
 „Kys Riset, som dig tugter.
 „Sæt dig kun til Nattergalen i Buur!
 „Og syng naar Herren byder;
 „Jeg svinger mig ud i den vilde Natur,
 „Og fattig Frihed nyder.”

15.

Nordiske Kolibri! Du som boer —
 Ingen veed jo næsten hvor.
 At et lidet Glimt af dig man seer
 Det er Nyt som sjældent skeer.
 Hvi saa sjælden Du til Lyset frem!
 Har du ogsaa Huus og Hjem?
 Har du Lille! ogsaa Børn og Biv?
 Til din søde Tidsfordriv?
 Hvad bestiller du den Dag saa lang?
 Giver ej et Hvip engang.
 Boer maaskee herfra i Verden vidt?
 Er kun her en Eremit?

Eller har dig Slægt og Ven forladt?
 Sørger derfor Dag og Nat?
 Eller af! maaffee du ogsaa veed
 Lidt om skuffet Kjerlighed?
 „Jordmonark! Du seer saa stoltelig
 „Fra din Høihed ned paa mig.
 „Sand Lyksalighed, din Viisdom troer,
 „Kun i Glands og Færdsel boer.
 „Stig mig: i dit eget lange Liv
 „Hvad er vel din Tidsfordriv?
 „Drømme sjønt om Magt og Herlighed,
 „Bygge op og rive ned:
 „Sætte dig et Maal, du aldrig naaer,
 „Kæmpe om et Potteskaar.
 „Store Herre! ynk kun ikke mig!
 „Jeg misunder ikke dig.
 „Bad dig, brænd dig kun i Vrens Sol!
 „Tumle dig fra Pol til Pol:
 „Enden dog, du Træl af Magt og Guld!
 „Er ifkun en Sæng af Muld.”

16.

Sør!
 Hvilket Suk! det hæver sig og dser,
 Liig en Basunes i Søens hvislende Nør.
 Hvo er du, som hilser Vaarens Dage
 Med Klage?

„Nej!

„Hvad du hører, Klage er det ej;

„J Elegier alleneſte bejler nu jeg.

„Hvorfor kan man ej i Suk udtrykke

„Sin Lykke?

„O!

„Der er Lykke, mere end du vil troe

„J umisundte, ſtille, lønlige Boe.

„Ikke alle Suk og Taarer glide

„Af Kvide.

„Sang,

„Selve din, min Ven! har ej engang

„Idelig jublende Glædes henrivende Klang;

„Og maae Du ej ſelv jo ſtundom græde

„Af Glæde?

„Lidt

„Om Lyksalighed paa Jorden vidt
 „Lede I Mennesker! finde som oftest lidt;
 „Mangen leder, til han vorder fremmet
 „I Hjemmet.

„Mit

„Er kun snævert, ejer ikkun lidt;
 „Dog jeg det ikke, du Stolte! bortbytter for Dit.
 „Ingen, Du! af dine gyldne Avner
 „Jeg savner.

„Flyv

„Med din Legion af Ønsker! Klyv
 „Møjsomt til Verdens Top, og lyksalig Dig lyv!
 „I min Braae jeg skal Dig ingenlunde
 „Misunde.”

17.

Tringa pugnax! nu blier her et muntert Liv;
 Thi hvad er Livet foruden Riv?

Lig en Sommer foruden Torden og Blæst,
 Beständig Solskin tjener ej bedst.
 See! til Striden sig ruster den modige Trop,
 Rejser Fjedre og puster sig op.
 Trindtom stander det svage, men kjerlige Røn;
 Elskovs Glæde er Tapperheds Løn.
 Nu begyndes: jo det gaaer alvorligt til!
 Ret som tilforn udi Ridderspil;
 Damerne, læse vi, monne deeltagende see
 Paa den rædsomme vilde Melée;
 Eller som i vor mere forfinede Tid
 Naar Recensentere rage i Strid
 Med Forsattere, kæmpe, om ej med Spær
 Saa dog med mordiske Gaasessær;
 Men med den Forskjæl, at Ridder og Bruuskof veed
 Altid Kampens Aarsag og Meed,
 Samt at alle de Vaaben, vi hos dem see,
 Ere aldrig forgiftede.
 Ej! hvad nu! skal Krigen endes saa snart?
 Ah! der kommer en Høg med Fart;
 Ret som hiin, der fra Elba tilbagevendt
 Raabte: nu er Congressen endt.

Det er jo Nylen, som hisset kommer!
 Hun bliver dog over hos os i Sommer.
 God Morgen! i Mosen, paa Engen, ved Bejlen;
 Bær sig god! Tag til takke hos Biben og Hjejlen!
 Jeg lider Din stændige Huusmoderssyssel,
 Hvor vel under idelig Sylren og Myslen;
 Jeg veed det er ikke saa ilde meent:
 Du vil have Huset forsynet og peent.
 Den Mand og de Børn vil ej Orden holde,
 Det kan Dig jo ogsaa lidt Uergrelse volde;
 Jeg kommer dog virkelig flere i Hu,
 Der jævnt hen knurre og knærke som Du;
 Men skjøndt de ogsaa skændte en Smule
 Og, som det kan træffe imellem, suurmule;
 De have forinden et kjerligt Sind,
 Foruden et smigrende Smil paa Kind:
 Et kjaalent Ord og et Favnetag ømt —
 Nu, Herre Gud! hvad er vel da forsømt.
 I hele Naturen er haardt som blødt
 Jo blandet, som Livet med suurt og sødt:
 Af begge dog Skjæbnen ret ligeligt maaler,
 Og den ifkun nyder som ogsaa taaler.

Du Flyvemester, der stiger mod Sky'n,
Pizzitando!

Og styrter til Jorden igjen som et Lyn
Smorzando!

Din Amoroso flinger, min Troe!

Som Latter;

Skjøndt først du har stemt til Adagio,

Du skratter.

Est du en Elsker, der nærmer sig ømt

Med Smiger;

Med Spot, naar Elskovs Bæger er tømt

Bortvoiger?

Maaskee du skal med dit sælsomme Spil

Advare?

Tidt Elskov er blind, og ej tænke vil

Paa Fare.

En farlig Tid er Kjerligheds Vaar,

O Piger!

Om Kjerlighed indtil Døden den spaaer;

Men sviger —

Den sviger ofte og ofte snart,

O Qvinder!

Snelt kommer Amor, men og med Fart

Forsvinder.

Men hvis du med Venfkab ham fængle forftaaer,
Du Skjønne!

Skal han Dig med Trofkab i Høft fom i Vaar
Belønne.

20.

Jh! see god Dag Hr. Landraad! hvordanne ftaaer
det til?

Der er faa læng' imellem De os besøge vil;
Det er jo mange Tider — et halvt Aar er det vift —
At her i disse Egne vi have feet Dem fift.

„Ja Kjere! jeg maae virke foruden Roe og Rift

„Og svære Embedspligter mig have fængflet hift.

„Jeg veed det nok: man venter mig her med Læng-
fel ftor;

„Med Extrapoft jeg derfor herhid fra Syden foer.

„Her har jeg faa det samme uendelige Slid;

„Og naar endda jeg rigtig blev lønnet for min Slid!

„Men mine Sportler falde bestandig faare smaa:

„Af Rotter næften ingen, af Muus kun ganske faa.”

Det tykkes mig dog ikke; endfjøndt De siger faa.

Og overalt min Kjere! man flager ogsaa paa:

De gjør Dem selv betalt udi Bondens Høns og Lam,
 Og er det sandt, mig tykkes: det næsten er en Skam.
 „Hvad snakker De om Bonden? jo den Karl! luur

De ham —

„Det skader ham slet ikke, engang han faaer et Nam:
 „Min Sportulering, skriger han altid paa, er dyr;
 „Jeg taer kun for Udpantning mit lovlige Gebyhr.”
 Ja saa! jeg har og kjendt Dem jo som en ærlig Fyr;
 Der med en sjælden Strengthed Skin af det Onde
 Fyer:

Men Embedsmænd bekliffes saa ofte, kan jeg troe,
 Sid Deres Ret saa lovlig, De nyde maage i Roe!

21.

Smukke Fugl! du som saa tarvelig
 Tager Føden din af Lidsler,
 Bakker er din Sang og blidelig
 Som en Kilde den henrisler;
 Men ved sliq en Kost, hvorledes kan
 Du dog Lyst til Sangen finde?
 Kan en Digter da ved Brød og Vand
 Lade Digter: Aaren vinde?

„Netop Kjere! Skjalden sulte maae;
 „Synger bedst naar han er sulten:
 „Siig mig, hvor en feed Poet du saae?
 „Meppelig ved Skriverpulten.
 „Det forstaaer sig: sulte reent ihjel
 „Maae han ej. Jeg har en Broder,
 „Som i Buur befinder sig ret vel
 „Men maae trælle for sit Foder.
 „Rigtignok: den meste Tid gaaer bort
 „Med hans Udekop at trække;
 „Men selv det Opmærksomhed, skjøndt kort,
 „Kan for ham hos Mange vække.
 „Men han venter og, naar han er død,
 „At hans Skind udstoppet bliver:
 „Denne Løn, min kjere Mand! er sød
 „Og hans Hjerte kjønt opliver.”

 22.

Sa! Bravo! først Liv nu Concerten faaer
 Ved Piccolofløjten foroven.
 Naar du dine smaae Tremulanter slaaer,
 Da vandrer jeg gladest til Skoven.

Og Kjerester vandre nu Arm i Arm
 Alt under Løvhyælvinger grønne;
 Og sødeligt svulmer forelsket Barm
 Af Haabets Drømme saa skjønne.
 Fuldt toner Elskovs Natur: Symphonie
 Og vækker Hjerternes Længsel;
 Gjør Tungen af Blyhedens Lænke frie,
 Og Dnsket udaf sit Fængsel.
 Bevingede Bejler! som frit og trygt
 Din Elskovserklæring fremfører;
 Dit lille Hjerte ej kjender til Frygt,
 Og Tvivlen det aldrig berører.
 Hvi kan dog ej Mennesket elske som Du
 Og ej med fordelede Kræfter?
 Hvi kan det ej leve for Kjerligheds Nu,
 Og uden Frygt for Herester?
 Men haver dette Herester maaskee
 Et høiere Noget at hyde?
 En Elskov, som ikke skal Døden see
 Og aldrig er til at fortryde?
 En anden stor Harmoniemusik
 Og uden skurrende Toner,
 For hvilken vi ikkun et Barsel fik
 Fra Skovenes dunkle Kroner.
 Saa er denne lille Concert maaskee
 Præludium blot til den Store;

Naar Jord og Himmel forenede
 I stemme et evigt Majore.

23.

Vidivit! der er Svalen, min Troe!
 Ih nu da! saa har vi Sommeren jo!
 Vor kjere Logerende fra ifjor!
 Gjerne han paa et Tagkammer boer!
 Bygger og holder det selv istand —
 Hjertelig velkommen i vort Land!
 Altid beskjæftiget! ud og ind!
 Op og ned! hid og did, som en Vind!
 Haver ei Tid til at gi'e os en Sang,
 Før end ved Sommerens Ende engang:
 Spidser os af med et kort Kvirrelit;
 Først naar Familien kommer saa vidt,
 At den kan skytte sig selv, faaer han Roe,
 Til os at more en Gang eller to.
 Men Soireen er atter kort!
 Kommer endda først naar han vil bort:
 Sildig han kommer og tidlig han gaer;
 Alt udi Høsten om Vinteren spaaer.
 Siger Farvel til den gyldene Vang —

Hvor er Du henne den Vinter saa lang?
 Har dig en anden Sommer maaskee,
 Medens vi her have Frost og Snee?
 Har dig et andet Lyststed der,
 Mens vi har Byger og Storme her?
 Eller mon sover du Vinteren hen,
 For at opvaagne med Vaaren igjen?
 Ak ja! saa skal jeg jo og engang
 Sove min Vinter — Gud veed hvor lang —
 Tænker dog: den, som kan vække dig,
 Til Foraaret ogsaa vil kalde paa mig.

24.

„Slys!
 „Slys!
 — „Kom nu og fys!
 „Tag mig!
 „Drag mig!
 „Ej meer beklag dig
 „Over min Kulde!
 „Thi nu er jeg varm.
 „Kom da, du Hulde!
 „Og synk til min Barm!”

Ja den har du lært udt Myrthernes Land,
 Hvor Rosen aldrig henvisner;
 Hvor Hjertet enten maa staae ibrand,
 Eller og af Kulde det isner.
 Hvad vil du med saadan en Elskov her?
 En Ild, som Vesuvio tænder?
 Her have vi „mindre men længere kjær;“
 Men her er ingen, som brænder.
 Her kalde vi den kun en Fusentast,
 Som elsker meer end tilmaade;
 Med Ingenting haver det her nogen Hast;
 Fornuften skal alletid raade:
 Her er saa meget andet, som først
 Skal ta'es i nøje Betragtning;
 Man slukker ei heller sin Elskovstørst,
 Før Benner har givet Cragtning.
 Saa snart vi nu synes, det nok kan gaae an,
 Og Begge er' tjent' med Partiet:
 Saa blive de unge Folk Kone og Mand —
 Hvis ikke man har sig forbiet.
 Og naar de saa bli' til hverandre vandt',
 Og kjønt forliges da siden:
 Jeg virkelig engang imellem fandt,
 At Kjerlighed kommer med Tiden.

25.

Der kommer Hejren i Bølgeflugt,
 Velkommen skal han være!
 Rigtignok synger han ikke smukt;
 Har ingen skønne Fjære.
 Rigtignok har han et slet Renommee
 For visse Tyverænker;
 Fiskeren vil ham nødigen see;
 Kun paa hans Død han tænker.
 Men jeg tænker paa den yndige D,
 Hvor han sin Rede bygger;
 Den ligger i Christian den Fjerdes Sø
 Dybt under Bøgeskygger.
 Jeg tænker mig hen i den ventlige By,
 Der flynger sig til Skoven;
 Naar Solen gaaer frem af sin Morgensky,
 Og klart forgylder Boven.
 Jeg tænker mig ind i den fremfarne Tid,
 Da Kongesønnen øved
 De Kræfter, som siden i blodige Strid
 Hans mange Fjender prøved.
 Da var der et Liv i den lille Stad;
 Da var der Liv paa Søen;
 Naar kongelig Styrmand ved Roret sad,
 Og foer om Vebelsen.

Jeg tænker i Tiden mig længere ind
 Paa hine Trængselsdage,
 Da Nørreriismanden med Heltetind
 Drev fremmed Vold tilbage.
 Jeg tænker i Tiden mig længere op,
 Og paa hiin Kongemoder,
 Der værged med liden trofaste Trop
 Om sine unge Poder.
 Vel er hun alt længe saa godt som glemt
 Med Slægten hun forsvared;
 Ej vides, hvor Ebbesens Liig er gjemt;
 Hans Daad kun er bevared.
 Vel ligger det prægtige Slot i Gruus,
 Hvor Christian holdte Festen.
 En Taarneruin er nu Uglens Huus,
 Og Ræven ejer Nesten.
 Ak! Kongernes Slægter og Slotte forgaae;
 Forgæves man dem freder;
 Men hisset de vilde Træer end staae,
 Og bære Hejrereder. —

26.

Ferne! Du erindrer mig,
 Sædt om gamle Dage,
 Mine Tanker vende sig
 Gjerne did tilbage.

Tosset var jeg rigtig nok,
 Da enhver, som vilde,
 Udaf Eventyr en Skof
 Kunde mig indbilde.

Kunde faae mig til at troe,
 At Du var den samme,
 Som til Signes Jomfruboe
 Stak den røde Flamme.

Du var Skyld i al den Harm
 Ved din trædske Tunge;
 „Habor laae i Signes Arm”
 Røbed Du den Konge.

Tidt ved Haborshøj jeg sad,
 Og paa Hyrden hørte,
 Naar han Signes Vise kvad.
 Ak! hvor den mig rørte.

Hvad han sagde, hvad han sang,
 Vist og fast jeg tro'de:
 At Kong Siger her engang
 virkeligen bo'de.

At i Sigershøjen hist
 Hviled sig hans Bene,
 Mens Du flagrer uden Rist
 Over Gravens Stene.

Dg at her i Galgen svang
 Habor's røde Kofte:
 Ak! jeg kunde ej den Sang
 Høre da for ofte.

Men nu er jeg bleven flog,
 Troer ej meer, men tvivler;
 Ud den stakkels Skolepog
 Heel fornuftigt siniler.

For nu har jeg lært saa vel
 Udaf lærde Bøger:
 At man Stedet uden Skjel
 Her paa Heden søger.

Om i Sjælland snarere
 Saadant er passeret;
 Eller og i Sverrige,
 Har man disputeret.

Efter mangel lærd Tractat
 Kan da snart man dømme,
 Komme til det Resultat:
 Alt er bare Drømme.

Hm! mig tykkes næsten dog:
 Om jeg end udtømte
 Lærdoms Skat, at som en Pog
 Sødere jeg drømte.

 27.

Min Søn! om Du vil i Verden frem,
 Saa kuf!

Hvad enten Du finder den god eller slem,
 Kun kuf!

Om den gaaer frem, om den gaaer tilbage,
 Den lige let Du Dig altid tage!

Med Smil og med Latter,

Syng højt og syng atter:

Kuffuf!

Naar den forfølger hvad man kalder Dyd,
Saa kuf!

Naar Sandheds Røst døves af Bjældelyd,
Saa kuf!

Naar den, som sidder paa Dommersæde,
Mon Ret og Pligt under Fødder træde:

Syng lystig med Latter!

Syng højt og syng atter:

Kuffuk!

Den Lærde fanger i Taarer sin Løn,

Og Kuf!

Din Lærdom bestaaer i eet Ord, min Søn!

Kuffuk!

Den Lectie, veed jeg, er let at lære,
Og den skal Dig gyldne Frugter bære.

Bestandig med Latter!

Syng atter og atter:

Kuffuk!

Vær doven! kun trættes Du aldrig ved

Dit Kuf!

Tilfældst raaber hele Verden med

Kuffuk!

Den Nøgle vil aabne Dig alle Døre,

Til Grens Top Dig paa Roser føre;

Kun immervæk trostig!

Syng højt og syng lystig:

Kuffuk!

Bær Skjelm og Kjeltring! men glem blot ej

Dit Kuf!

Dit Dre for Jammeren paa din Vej

Kun luk!

Du Klager og Bønner kun møde med Latter!

Jo mere de græde, jo mere Du skratter!

Frisk op Du! og bryst Dig!

Syng højt Du! og lystig:

Kuffuk!

Beskæden Fortjeneste kæmpe mod Savn

Med Suk!

Du raabe bestandig paa eget Navn:

Kuffuk!

Du aldrig for egen Familie svede!

Men læg dine Veg Du i Andres Rede!

Lad Andre Dig fo're!

Dig selv Du kun more!

Kuffuk!

Men Altting ender paa Livets Bang

Et Suk.

Omsider Du kvækker for sidste Gang
Dit Ruk.

Thi Ruk da saa højt og saalænge Du aarker!
Snart uden Ruk Du i Graven snorker.

Min Søn da kun trøstigt!

Syng højt og syng lystigt:

Ruffuk!

28.

Svem der? hvor saaes vi To sidste Gang!

Al ja! det var jo hisset ude,

Hvor intet Bjerg gjør Bejen trang;

Hver Nat, ja hele Dagen lang,

De Bestenvinde tude.

Men hvorfor vilt du just i Drken boe?

Der er jo ifkun lidt for Djet —

En fattig Enbærbuss din Skov er jo!

Men gier dig Føden kan jeg troe,

Du er med lidt fornøjet.

Der sidder Du nu hele Dagen lang

Mens Storm din Skov mon ryste;

Men selv i denne øde Bang

Du har en munter Elskovssang,

En Vandrer at forlyste.

Hvor kan da Livets korte dunkle Du
 Dig saa til Glæde stemme?
 Ak! hvo der kunde dog, som Du,
 Med stille Sind og nøjsom Hu
 Sig saa i Hytten gjemme!
 Men jeg, jeg skal bestandig op og ud —
 Om blot med mine Tanker;
 I Havblis og i Bølgebrud,
 I Sommervarme, Vinterflud,
 En Pillegrim jeg vanker.
 Du har i Fattigdom et sorgfri Bryst,
 Og i din Løndom Glæder;
 Hvi drives jeg af Rejslyst,
 At søge Lykke eller Trøst
 Paa ubekjendte Steder?
 Hvi kan jeg ej som Du slaae mig tilroe,
 Til Trækketiden kommer!
 Hvi kan dog ikke Sjælen boe
 Udi sin Lejevaaning froe
 Den korte Livets Sommer!

29.

Belkommen lille Emigrant!

Hvi tøver du saalænge?

Siden Løv i Lund sprang ud,

Og Blomsterne i Enge,

Alt mangan Dag henrandt.

Hvi kommer Du saa silde?

Det med vor glade Fest

Lakker snarlig hen ad Enden:

Alt svog saa mangan Gjæst

Det store Bryllupsgilde.

Selv Lærken af sin Hymenæe

Det sidste Vers har sjungen;

Tyst i Mark! og tyst i Skov!

Kun Du nu rører Tungen

I Lundens tause Læ.

Ja ja, maaskee du bier

Med Billie tilsidst,

Eræder frem som Solosanger —

En Virtuos forvist

Naar hele Choret tier.

Vel var jo Symphonien sød,
 Dog sødere Finalen.
 Da først smelted mangt et Bryst,
 Naar udi Bladesalen
 Din Serenade lød.

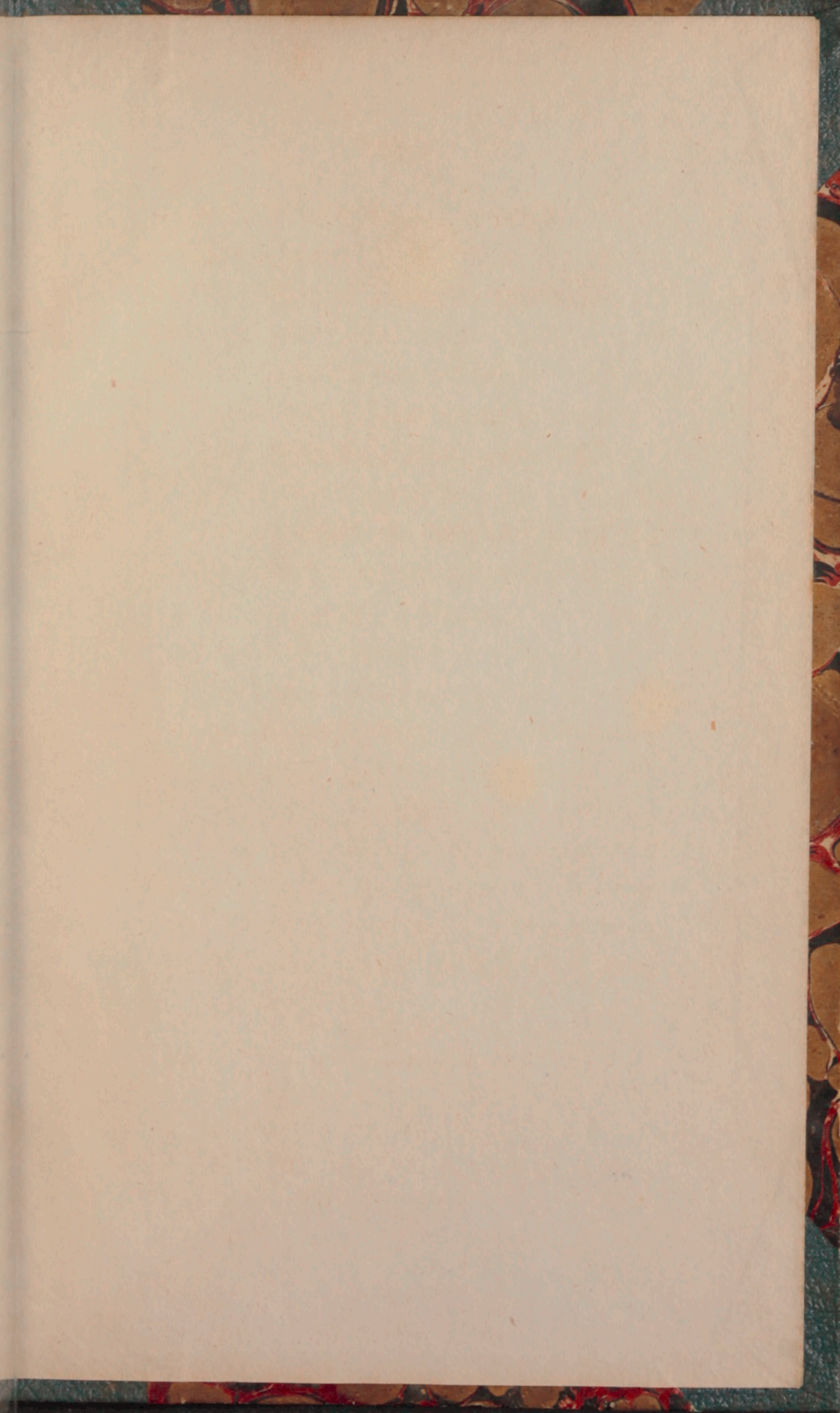
Dog tidt for tomme Bænke
 Du Mestersanger maae
 Aftenunderholdning give —
 Skjøndt Dig kun saare Faa
 Opmærksomhed vil skjænke.

„Min Sang, o Broder! som en Elv
 „Af egen Magt hentriller.
 „Bejl Du kun til Verdens Noes!
 „Mens Du for Andre spiller,
 „Jeg synger for mig selv.”

 30.

Ah! Hvo est Du, som hisset gynger
 I majestætisk Flugt paa Ætherhavet?
 Er det ej dig, som højt begavet
 Dog først i Døden synger?

Hvorfor saa silde? Livet yder
 Til dig vel og sit fulde Maal af Glæde?
 Og dog, imens vi Andre kvæde,
 Kun du i Tausshed nyder.
 Og naar omsider mæt af Dage
 De trætte Øjne du mod Bølgen sænker,
 Det sidste Blik, du Livet skjæmper,
 Ledsfager du med Klage!
 Ha! og saaledes døer en Digter?
 Nej! det, som bar ham over Livets Bølger,
 Ham paa den aller sidste følger,
 Og ej i Døden svigter.
 Hiint Himmellys, de Guddomsognister,
 Ham aabenbartes her, de Cherubstemmer,
 Ham trylled, han i Hjertet gemmer,
 Til det i Døden brister;
 Men var hans Sang i Livet Klage,
 Hans Svanesang skal just naar det henvinder
 Som Sejerssang, før hiint oprinder,
 Hans sidste Kamp ledsage.

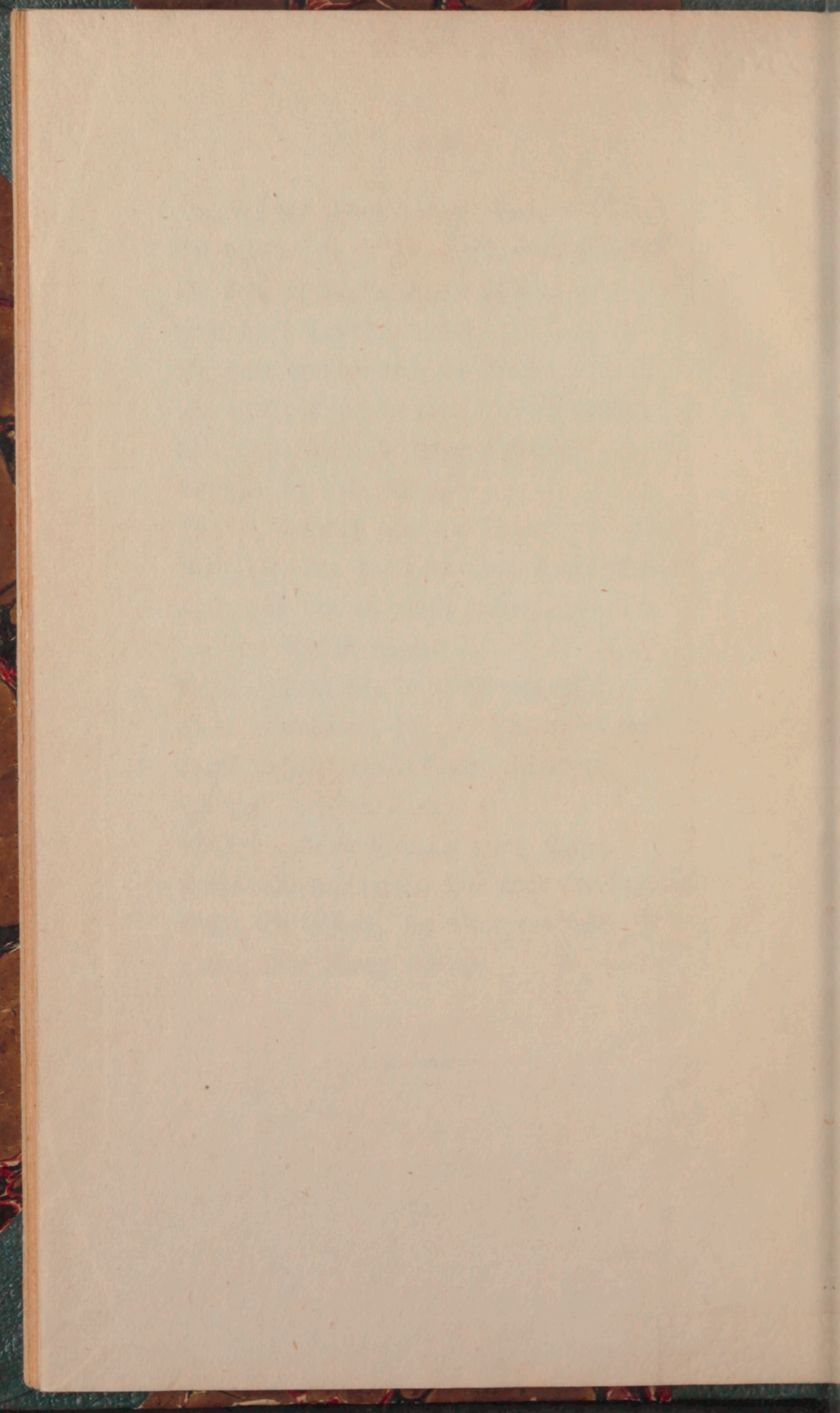

Foto 6286

